

Popper Péter: 1 %

2008-02-06 23:43:10

1 %

Ennyi zsidó él Magyarországon. A kb. 10. 000. 000-ból (tízmillióból) kb. 100. 000 (százezer.) Ettől az 1 %-tól rettegne 99 %? Ki ez a százezer zseniálisnak kikiáltott ördögfatty, aki romlásba bír dönteni egy ezeréves országot? Mert akkor ezt a kisebbséget magasabbrendű lényeknek kellene tartaniuk. Ki állítja a zsidókról ezt a szamárságot? Pedig a zsidózó tüntetők tudtukon és akaratukon kívül mindezzel a zsidóságot magasztalják, emelik maguk fölé.

És ki az a néhány ezer ütődött álhazafi, aki tehetségtelenséggel rágalmazza a tízmilliós lélekszámú magyart, mert nem tudják a társadalom struktúrájába békésen beilleszteni a zsidókat, és hol a száműzetésükért, hol az elpusztításukért tüntetnek?

Mert ha nem találnak más, emberileg elfogadható, humánus megoldást az úgynevezett „zsidókérdésre”, akkor baj lenne a szellemi erejükkel, erkölcsükkel, nemzeti tartásukkal. Ki meri állítani a magyarságról ezt az aljasságot? Pedig az antiszemita tüntetés ezért lényegében a magyarság lekicsinylése, gyalázása. Érdemes megfigyelni a zsidóság elleni vádakát. Hűségesen követik a zsidó vallásos rituálét. Ha a zsidó vallás naponta sokszori mosakodást, kézmosást, és rendszeres rituális fürdőt ír elő, akkor a zsidó mocskos és bűdös.

Ha a zsidók legszentebb könyve a Tóra, a korszakban szinte példátlan szociális törvényeket hoz, akkor a zsidó kapzsi és pénzéhes.

Ha szigorú szabályok korlátozzák a szexuális életet, akkor parázna.

Ha a Tízparancsolattal - amit Thomas Mann „az emberi viselkedés alfájának és omegájának” nevez, erkölcsi törvényt ad az emberiségnek – akkor züllött és csaló stb.

Ha vallása irtózik a vértől, pl. a kóser vágás, azt jelenti, hogy nem maradhat egy csepp vér sem az állatban, mert a vért semmilyen formában nem szabad megenni, sőt még a menstruáló nő is érinthetetlen, akkor megszületik a vérvád. (Sajnos a XXI. században döbbenetes módon, Magyarországon újra feltámadt. (Magyar Jelen, 2007.) Ennél nagyobb morális és intellektuális szégyen aligha érhet országot az európai kultúrkörben. A napjainkban itthon újra megerősödő zsidógyűlölet egyik oka talán Le Bon ismeretes törvényében keresendő, amely szerint egy embercsoport intellektuális produkciója mindig a csoport leggyengébb intellektusú tagjának

teljesítménye felé deviál. Werfel szerint a fasiszták rájöttek, hogy a politikában is felülről lefelé folyik a víz, az alacsonyabbrendűség vonzó hatású, az olcsó rossz ösztönök elnyelik a jó ösztönöket... A tömegeket felsőbbrendűségi tudattal kell táplálni, arra éhesek...

Érdekes epizód volt izraeli életemben, amikor egy turista útra érkezett zsidó orvosnő a „gyökereit” akarta kutatni. Kezdshez azt ajánlottam, hogy nézze meg Tel-Avivban a Diaszpóra Múzeumot. Utána mély depresszióban így nyilatkozott:

Gyönyörűen megrendezett múzeum. De én csak azt értettem meg belőle, hogy ahová mi zsidók betesszük a lábunkat, száz év múlva gyűlölnék minket. Mitől vagyunk ilyen ellenszenvesek?

Ez a nagy kérdés! Sokan mondják: tolakodók, örökösen bírálók-ítélkezők, tapintatlanok, feltűnést keresők és hasonlók. Meg ami közszájon jár: egymást segítik, mindig összetartanak, megvetnek mindenkit, aki nem zsidó, egészen a Cion bölcseinek összeesküvéséig a világalalomért. Súlyos dolgok, sok rágalommal, hamisítással keverve.

Hallottam olyan vélekedést is Magyarországon, hogy „ez az intelligens és művelt zsidóság miért nem érti meg 700 év óta, - akkor adta ki Szent László király zsidókorlátozó intézkedéseit - hogy mi nem kérünk az ő tehetségükből. Mert ez Magyarország. Mint ahogy Izrael sem kér a palesztinok tehetségéből.”

S az ember mégis érzi, hogy nem erről van szó, az okok mélyebben rejlenek.

Első probléma. A kiválasztott nép. Ez talán a legjobban fájó és dühítő túska a többi nép szemében. Miféle gőg, a magasabbrendűség igénye árad abból, amikor Isten kiválasztott népének tartják magukat. A valóságban Isten kiválasztottjának lenni nem dicsőséget, hanem szenvedést jelent. Példaként hadd hivatkozzam a „harminchatok” legendájára, amely szerint mindig 36 igaz ember kedvéért áll még a világ. Talán ők sem tudják kiválasztottságukat, csak rettenetes sorsukról lehet néha felismerni őket. Vagy a híres régi zsidó mondás: „A nehéz élet az Isten bókja”. („Te olyan erős lelkű vagy, hogy ezt is elbírod” – értelmében.) Vagy a Pálról mondott Újszövetségi sorok: „Választott edényem ő nekem, hogy az én nevemet hordozza népek, királyok és Izrael fiai között. És én majd megmutatom neki, mennyit kell az én nevemért szenvednie.” Talán megfelel ennek a zsidóság sorsa!

Második probléma. Mire választottak ki a zsidók? Az egyistenhit megőrzésére és elterjesztésére a világ népei között. A zsidóság az első missziót hűségesen teljesítette. De a másodikba belebukott, amikor népvallásként definiálta magát: zsidónak születni kell! Ezzel lemondott mindenfajta térítésről.

Lehetséges, hogy küldetésének ez a részleges kudarca az egyik gyökere a zsidó karakterbe ivódott és megérdemeltnek érzett büntudatnak Istennel szemben. Sőt, legtöbbször váltig tagadott, göggel kompenzált, de mégis csak szociológiailag kitapogatható kisebbségi érzése más népekhez viszonyítva önmagát.

Harmadik probléma. A zsidóság elvette a pogány politeizmus zavartalan életörömét. Mózes és Jézus műve. Elsősorban a bűn fogalmáról van szó. A többistenhit idején egy isten haragja inkább reális problémát jelentett, s nem igen idézett elő büntudatot.

Ugyanis védelemért lehetett fordulni egy másik istenhez. Pl., amikor Poszeidon megharagudott Odüsszeuszra, - aki Pallas Athénéhez menekült védelemért - mit tehet mást, minthogy viharossá teszi a tengert, hogy ne térhessen haza.

A pogány életideál egyszerűsítve talán úgy foglalható össze, hogy a megszületett ember dolga, hogy a világ és a viselkedés minden formáját megismerje, átélje, még a legszélsőségesebb lehetőségeket is. Ebben volt nagy szerepe a misztériumoknak, a tudatállapot változtatásoknak, stb. Mózes és Jézus erkölcsi tanítása kriminalizálta (bűnnek nyilvánította) a szélsőséges cselekedeteket, sőt indulatokat is. Ebbe beleértendő a szexus, az emberölés, a tulajdon megsértése, mások megalázása stb. Ekkor kerül szembe a személyiségbe beépült erkölcs az ösztön dinamikával, (Freud szerint az Ösztön-én a Felettes-énnel). S a küzdelem közöttük majdnem minden általuk megérintett kultúrában az ember haláláig tartó drámai harcává válik. S ami a legfontosabb az adott kultúra egyik központi jelentőségű kérdésévé lesz a bűn, a büntudat oldása, a vezeklés a megtisztulás stb. kérdése- még a pszichoterápiában is, különösen a pszichoanalízisben. Az egyetlen Isten a totalitás eszméjét képviseli a vallásban, mindentudó, mindenható, a vesékbe lát, becsapni nem lehet,, menekülni előle nincsen hova, egyetlen kézből ered a jutalom és a büntetés, üdvözülés és kárhozat.

A kultúra ilyen mély büntudattal terhelése vajon megbocsátható bűn-e? Ez jóvátehetetlen rombolás. Hiába próbálja pl. Fellíni megmutatni, micsoda különbség van annak a felvilágosodott modern embernek a lelke, aki tudja, hogy a szex nem

bűn, és annak a pogánynak a lelke között, akinek soha eszébe sem jutott, hogy a szex bűn lehet. A reneszánsz megpróbált ugyan visszanyúlni a pogány életideálhoz, de törekvése csak próbálkozás maradt. Sőt Thomas Mann is azt tanácsolja, hogy meg kell élni az élet minden szélsőségét, de a nyárspolgár álarca alatt.

A szabad, határokat nem ismerő, ujjongó életöröm elvétele és büntudati szorongásokkal való helyettesítése a zsidóság eszmevilágából eredő bűn, és megérdemlik a halált, mert ez a bűn az egész zsidóság múltját és jelenét terheli. Werfel a „Cellában” ezt mondja erről a témáról: S ha Izrael eltűnne? Eltűnne ezáltal az isteni kinyilatkoztatás egyetlen valódi tanúja erről a világról. A Szentírás ilyen módon üres és erőtlenné válna, mint akármelyik görög mítosz.

Mindez a vallástalanokra is vonatkozik? Thomas Mann a „Doktor Faustus keletkezésében” idézi Fitelberget: „Nekem a véremben van az Ótestamentum, és ez nem kevésbé, komoly dolog, mint a némettség.” –értsd a nemzeti identitás.

Ugyancsak az ő általa idézett „gonosz” Breisacherre hivatkozom: „Rossznéven vehető-e a zsidó szellemtől, ha az eljövendő, az új iránti éleshallású fogékonysága a legfurcsább helyzetben is beigazolódná, amikor az avantgardizmus egybeesik a reakcióval.” Ez a megjegyzés – a világhírű német író szerint – „a zsidóság különös szellemi rangjára utal.” Mindezt a nem egyszer „enyhe” antiszemitizmussal vádolt Thomas Mann írja, védekezésül.

Íme, a korlátlan, habzó életöröm elvétele az európai világtól, ez a zsidóság legsúlyosabb bűne az európai kultúrkör, az emberiség ellen.

Negyedik probléma. A másság. A zsidóság elkülönülése vallásilag és életvezetés szempontjából. Azt gondolom, hogy ha a zsidóság nem különíti el magát és továbbra is várja a Messiást, fejét befedi, kósert eszik, szombatot ünnepel vasárnap helyett stb. hiába tartotta volna be a Tízparancsolatot, már régen eltűnt volna a történelem mély kútjában. Ez a másság konzerválta történelmileg. Természetesen mindez főleg az ortodoxiára vonatkozik. A neológok – nem beszélve a reform-zsidókról – már annyira asszimilálódtak amennyire csak lehetséges volt. Öltözködésükben, szokásaikban, ízlésükben, kosztjukban, életmódjukban, , nyelvükben, kultúrájukban, a magyar tudományos életbe, művészetbe és irodalomba való szerves betagozódásukban senki sem vitathatja magyar identitásukat. 1848-as szabadságharcban és az I. Világháborúban való részvételükkel, magyar földben

nyugvó halottaik által is idekötve, naivan azt hitték, hogy ahogy vannak katolikus, vagy protestáns magyarok, úgy vannak zsidó magyarok is. Az ő esetükben nem az asszimilációval, hanem az integrációval, a befogadással van baj. Ez a máig élő fasiszta fajelmélet megőrződésének és újra virágzásának a következménye.

Ötödik probléma. A megoldás. Mi a megoldás? A zsidókérdésnek nincsen megoldása, mint ahogy más országban is tartósan jelen vannak a kisebbségekkel való konfliktusok. A pszichológusok és a politikusok gondolkoznak úgy, hogy a társadalmi és az egyéni élet problémái megoldhatók. Holott csak kevés oldható meg közülük, a többségüket jól- vagy rosszul el kell viselni, netán elhazudni. Ezt a terhet – nevezetesen, hogy minden problémát meg lehet oldani – le kellene venni, mind a pártok, mind az egyének válláról, akik azt gondolják, hogy vagy az ellenfél rosszindulata, vagy a saját tehetségtelensége miatt képtelen eljutni a megoldásokhoz. A legmélyebben hívő katolikus költőt, Pilinszkyt idézem: Ti úgy gondoltok, hogy problémák vannak, és megoldásokra van szükség. Én úgy gondolkozom, hogy tragédiák vannak, és irgalomra van szükség.

Dr. Popper Péter